taak is deze faciliteit tevens verantwoordelijk voor de planning en de inzet van de gronduitrusting (in de ruimste zin des woords) die bij de uitvoering van een efficiënt onderhoud aan de technisch steeds meer verfijnde wapensystemen een meer en meer essentiële plaats gaat innemen. De inzetbaarheid van een wapensysteem wordt namelijk voor een groot deel bepaald door de beschikbaarheid van deze gronduitrusting.
Logistieke analyse en planning hebben tot taak het coördineren van de verwerving, het beheer en het gebruik van het materieel op een zo efficiënt mogelijke wijze, rekening houdend met de vereiste operationele inzet van de wapensystemen, zowel in vredestijd als in mogelijke tijden van hogere spanning. Zij zal zich telkenmale doen leiden door de reële bedrijfsgegevens.
In het bovenstaande heb ik volstaan met het slechts in zeer grote lijnen aangeven van enkele werkzaamheden van het Directoraat Materieel Luchtmacht opdat de KLu in staat zal zijn de haar opgedragen operationele taak te vervullen.

Het gebruik van luchtstrijdkrachten bij flexible response

* * De snelle ontwikkeling van het luchtwapen * heeft in niet geringe mate ertoe bijgedragen dat de oorlog niet beperkt bleef tot de strijdende gewapende machten. Op zee was de oorlog door de mobiliteit van het schip reeds lang geen zuiver militaire aangelegenheid en de civiele scheepvaart was steeds betrokken in de strijd. Het luchtwapen maakte het mogelijk het vijanderlijk hartland aan te vallen om het vijandelijk oorlogspotentieel te verzwakken. Hierdoor werden ook de burgers thuis met bombardementen bedreigd. De volledig totale oorlog was hiermee bereikt.

Zwaard/schildstrategie

Door de, aanvankelijk eenzijdige en later bipolaire, ontwikkeling van de nucleaire aanvalsmiddelen werd in de jaren '60 de schild-en-zwaardtheorie ontwikkeld. Hierbij was het de taak van de grondstrijdkrachten als schild op te treden, terwijl met behulp van vliegtuigen en met vanaf land en zee gelanceerde raketten met het nucleaire zwaard zou worden toegeslagen.
Reeds verschillende met conventionele middelen gevoerde oorlogen hebben ons geleerd dat de eerste taak van een luchtmacht het veroveren van het luchtoverwicht moet zijn. Indien aan de vijand niet in belangrijke mate de inzet van zijn luchtmacht kan worden ontzegd en onze eigen luchtmacht niet in staat is zich op voldoende wijze te ontplooien, is het voor onze eigen strijdkrachten onmogelijk effectief op te treden. Het veroveren van het luchtoverwicht d.m.v. counterairacties is dan ook, vooral in de beginfase van de strijd, van uitermate groot belang voor de acties van onze grondstrijdkrachten. Na da ontwikkeling van de nucleaire aanvalsmiddelen is het van nog groter belang de vijand zijn nucleaire aanvalsmogelijkheden te ontzeggen. Deze taak is in de eerste plaats voor onze eigen „strike"-vliegtuigen weggelegd. Bij een nucleair treffen moet de inzet van onze conventionele vliegtuigen de strike-vliegtuigen bij deze taak steunen. Dit sluit niet uit dat ook belangrijke interdictiedoelen, die door de grondstrijdkrachten met eigen middelen niet kunnen worden vernietigd, in de beginfase van de strijd door de luchtstrijdkrachten moeten worden aangevallen. Zonder hiervoor een vaste regel te kunnen maken, zal bij die hier bedoelde oorlog (zwaard/schildstrategie) de directe luchtsteun een lage prioriteit hebben en in de beginfase van de strijd nauwelijks worden overwogen.
Door de bipolaire ontwikkeling van het nucleaire wapen en de onvoorstelbare „overkill"-capaciteit die wederzijds werd bereikt, leidt een totale nucleaire oorlog tussen de twee machtsblokken tot een dergelijke vernietiging aan beide zijden, dat een totale oorlog als middel tot voortzetting

van de politiek voor het bereiken van politieke doelstellingen als onbruikbaar moet worden beschouwd. Polemologisch bezien is dan ook door de bipolaire nucleaire machtbalans en de kwetsbaarheid van beide partijen een, wellicht tijdelijke en zeer gevaarlijke, afgedwongen noodzakelijke vredestoestand ontstaan tussen NAVO en Warschau-Pact.
Dat deze voorzichtigheidsbalans helaas nog de enige bestendiger van de vrede is, bewijzen de vele strijdtonelen die er nog in de wereld zijn, waarbij soms meer of minder openlijk, dan wel zijdelings, partners van één der machtsblokken betrokken zijn.

Flexible response

De gevaarlijke nucleaire machtsbalans heeft tot een herziening van de zwaard/schildstrategie geleid. Slecht in het uiterste geval, d.w.z. als de vijand door een nucleaire aanval geen alternatief meer overlaat, mag het nucleaire geweld worden losgelaten. De mogelijkheid dat één van de NAVO-partners met conventionele middelen zou kunnen worden aangevallen door een vijand, die een beperkte doelstelling voor ogen zou hebben, maakte het noodzakelijk de tot nu toe geldende strategie te wijzigen en niet meer afhankelijk te blijven van een direct antwoord met nucleaire middelen. Een conventionele aanval wordt in eerste instantie tegemoetgetreden met conventionele middelen. Om daarbij niet al te spoedig te escaleren tot, al of niet beperkt, gebruik van nucleaire middelen, is het noodzakelijk de conventionele middelen te versterken. Hierdoor wordt de atoomdrempel verhoogd en wordt, bij een onverhoopte vijandelijke militaire actie met conventionele middelen, de mogelijkheid tot „flexible response" geopend. Escalatie van het conflict moet zoveel mogelijk worden voorkomen om nog tijdig politiek overleg mogelijk te maken.

Herziene prioriteiten van de luchtstrijdkrachten

Deze theorie van flexible response maakt het ook noodzakelijk de inzet van de luchtstrijdkrachten te herzien. Er kan een situatie ontstaan waarin een vijandelijke conventionele aanval, waarbij een beperkte vijandelijke doelstelling wordt vermoed, op eenzelfde beperkte wijze wordt beantwoord en de luchtmacht met conventionele bewapening moet worden ingezet. Vele voor een nucleaire aanval in aanmerking komende doelen, die ter ondersteuning van een nucleaire aanval met conventionele middelen worden aangevallen, komen nu niet meer in aanmerking, ten einde een verdenking van escalatie van onze kant te voorkomen.
Afhankelijk van de situatie zullen de militaire commandant van politieke zijde beperkingen kunnen worden opgelegd. Dit zal ongetwijfeld leiden tot een tijdelijke herziening van de inzet van de luchtstrijdkrachten en kan de mogelijkheid scheppen met conventionele middelen reeds in de eerste fase van de strijd luchtsteun aan de grondstrijdkrachten te leveren.
Daar voor wat betreft de directe luchtsteun over het algemeen geen gecompliceerde vliegtuigen zijn vereist, past de keuze van de F5 als opvolger van de F84F volkomen in deze nieuwe filosofie. In Vietnam heeft de F5 zijn waarde in de rol van directe luchtsteun reeds bewezen.
Hoewel volgens de strategie van flexible response een inzet van conventionele vliegtuigen in de rol van directe luchtsteun in een vroeg stadium mogelijk is, zal een inzet ter ondersteuning van het nucleaire offensief te allen tijde moeten zijn voorbereid en in een voorkomend geval eerste prioriteit moeten hebben.
Het behoeft geen betoog dat, bij de inzet van het luchtwapen voor directe luchtsteun, niet zonder meer de taak van de artillerie moet worden overgenomen, maar dat waar mogelijk de eigenschappen van het vliegtuig moeten worden uitgebuit. Uiteraard spelen hierbij (gewapende) verkenningen een belangrijke rol. Daar deze situatie (directe luchtsteun in de beginfase) mogelijk door escalatie slechts tijdelijk is, is het van het grootste belang voor de grondstrijdkrachten in een zo vroeg mogelijk stadium van zoveel mogelijk vuurkracht van de luchtstrijdkrachten gebruik te maken. Hierdoor wordt, behalve een direct effect van de vuurkracht, tevens een sterk psychologisch effect bij de vijand bereikt, die geen twijfel moet worden gelaten t.a.v. onze bedoelingen: hem op zijn uitgangsstellingen terug te drukken. De landmachtcommandant moet dan ook reeds nu erop zijn ingesteld zoveel mogelijk doelen zo vroeg mogelijk voor de luchtstrijdkrachten aan te wijzen. In overweging moet worden genomen de Forward Air Controllers reeds in de beginfase bij de voorste verkenningseenheden te hebben ingedeeld met de strikte opdracht zo snel mogelijk vijandelijke doelen door te geven voor luchtaanvallen. Een gedeeltelijk werkeloze luchtmacht in deze geschetste fase van de strijd verspeelt vele goede kansen.